

Uloga uvijek mora biti u službi predstave

Ugo Korani, glumac

Od toga da netko napiše da sam odličan u nekoj ulozi, važnije mi je da napiše da je predstava odlična, ja sam samo jedan kotačić i ništa više. Ne dijelim uloge na male i velike, važnije je shvatiti koja je tvoja uloga u komadu koji igramo, nego zanositi se idejom da igraš glavnu ili sporednu ulogu - kaže Ugo Korani // Razgovarao: Zlatko Vedranić

Ugo Korani magistrirao je glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu i stalni je član ansambla Zagrebačkog kazališta mladih od 2019. godine te je tamo odigrao niz zapaženih uloga zahvaljujući kojima je unatrag proteklih nekoliko godina stekao naklonost publike, ali i nezvaničnu titulu najperspektivnijeg hrvatskoga glumca.

Za uloge Dmitrija Fjodoroviča Karamazova i Kartašova u predstavi Braća Karamazovi 2022. dobio je Nagradu hrvatskoga glumišta za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika. Također, dobitnik je i godišnje nagrade Vladimir Nazor 2022. za uloge Dimitrija Fjodoroviča Karamazova/Kartašova u predstavi Braća Karamazovi F. M. Dostojevskog u režiji Olivera Frlića, i Jermolaja Aleksejeviča Lopahina u predstavi Višnjik A.P. Čehova u režiji Ivana Popovskog. Tko ga je gledao, zna da je doista riječ o vrsnom glumcu, a tko je čitao njegove intervjuje, sigurno je uživao u njegovoj osobnosti. Nikad nametljiv ili razmetljiv, a uvijek silno zanimljivih promišljanja i odgovora, nije nas razočarao ni ovoga puta. Dapače.

■ Unatoč brojnim ulogama u kazalištu, najšira publika vas je vjerojatno upoznala kroz seriju Gora. Kako ste vi, sad s malim odmakom, zadovoljni rezultatom, dakle vašom ulogom, ali i serijom u cjelini?

– Skinuo sam si teret s leđa da ta uloga mora biti najbolja. To ne znači da nisam radio profesionalno i nabolje što znam, nego rezultat ne mora biti savršen. To je moja prva veća uloga u seriji, tako da sam si bahato uzeo za pravo da i pogriješim ako treba. Možda glupo od mene jer je serija financirana javnim novcem, ali radi se o umjetnosti. To nisu brojke. Nekad 1+1 nije dva nego

jedan ili tri ili dvanaest. Moraš pogriješiti da bi nešto naučio. A uostalom, što je to pogreška?

■ Kad pogledate unatrag, imate li najdražu ulogu u kazalištu, ali i na televiziji?

– Imam, ali ona mi nije najdraža zbog mene samog. Najdraža mi je zbog toga što je igram u odličnoj predstavi, s odličnim partnerima. Ja bez njih ne vrijedim puno. Od toga da netko napiše da sam odličan u nekoj ulozi, važnije mi je da napiše da je predstava odlična. Ja sam samo jedan kotačić i ništa više. Tako doživljavam kazalište i, ako hoćete, uloge. Ne dijelim uloge na male i velike. Važnije je shvatiti koja je tvoja uloga u komadu koji igramo, nego zanositi se idejom da igraš glavnu ili sporednu ulogu. Što ti tamo pokrećeš, koji je tvoj problem, koliko si važan da bi se ispričala priča. Uloga uvijek mora biti u službi predstave. Ni više ni manje od toga.

■ Kako ste uopće i kad doista osvijestili želju da postanete glumac? I jeste li se tad zamišljali više u ulozi kazališnog ili filmskoga glumca?

– Vrlo rano, nekad u osnovnoj školi. Ali nisam se ja zaljubio u sliku sebe kao glumca, ja sam se zaljubio u osjećaj pripadnosti i zajedništva koji sam osjetio u dramskoj grupi. Meni je to bilo otkriće koje me uzbuđuje i danas.

■ Jeste li već tad možda imali kakvog glumačkog uzora? Stranog, ali i domaćeg, jeste li ga možda u međuvremenu upoznali ili čak i surađivali?

– Volio sam tad, a volim i sad Roberta Benignija. Iskreni, tužni klaun. Predivno. No, ne bih rekao da mi je on uzor i ne bih rekao da imam uzora uopće. Imam glumce koje volim gledati i koji me inspiriraju. Imao sam sreću da sam s dosta njih već radio, a s nekima sam postao i dobar prijatelj.

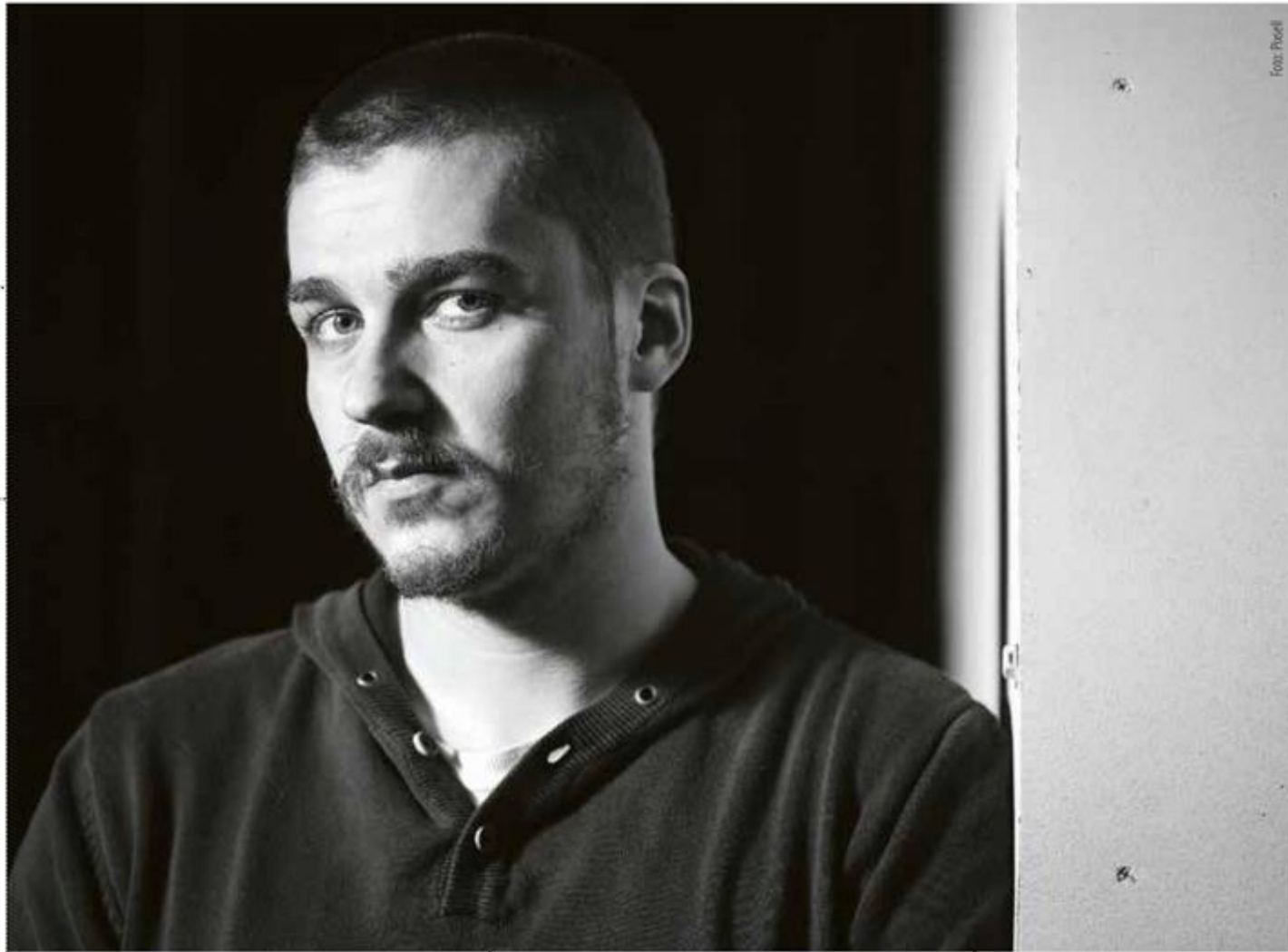
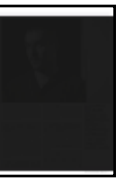
■ Kako se pripremate za ulogu, a kako opušate? Ima li uopće opuštanja u takvim trenucima ili lik uvijek u manjoj ili većoj mjeri ostaje u vama?

– Ja sam uvijek nekako oprezan s pojmom lik. Lik kao da podrazumijeva da je to netko drugi, a ja mislim da sam to uvijek ja. Drugačiji nego privatno, ali uvijek ja. Naravno da 'lik' uvijek ostaje sa mnom. Jedan od

LJETNI ODMOR PA...

Što vam donosi ostatak ljeta i godine u profesionalnom smislu? Gdje ćemo vas sve moći gledati?

– Ostatak ljeta, na moju veliku radost, donosi mi odmor. Bezobrazno ću uživati u dosadi. Čitati, kupati se, ležati na plaži, gledati zalaske i izlaske sunca. Već krajem rujna u ZKM-u bit će premijera predstave Jezik kopačke. Tekst su napisali Ivan Ergić i Filip Grujić, a režira ga Borut Šeparović. Nakon toga počinjem raditi s Matijom Ferlinom, čemu se jako veselim nakon prošlogodišnje suradnje na predstavi Majka i dijete Jona Fosse. Tamo igram s Jadrankom Đokić. Igranje te predstave je prava meditacija i punjenje baterija. Nadam se da ćemo na jesen opet igrati u Zagrebu, a ako ne, pozivam vaše čitatelje da potegnu do Pule. Nije daleko, samo dva sata i četrdeset i pet minuta autom iz Zagreba.

razloga tome je i duljina procesa rada na predstavi. U ZKM-u još držimo do toga da predstavu radimo minimalno osam tjedana, ali nekad je to malo i iz tog razloga nema vremena za gubljenje. Trudim se iskoristiti svaki trenutak za promišljanje, isprobavanje, učenje teksta i svega ostalog što mi pomaže u gradnji uloge.

■ Što ste dobrog odgledali u domaćim kazalištima u zadnje vrijeme, ne samo u Zekaemu, nego općenito, imate li nam što dobrog za preporučiti? A na ekranu?

– Svidio mi se diptih Safe chemistry. Autorski projekt Ksenije Zec i Petre Hrašćanec. To bih više nazvao događajem, nego predstavom, ali sam unutra vidio pravo kazalište i iskreni susret izvođača i publike. U Mladinskom gledalištu u Ljubljani predstava Angels in America. Predstavu je režirala, po mome mišljenju, najbolja mlada redateljica Nina Rajić Kranjac. To je spektakl od šest sati koji te toliko uvuče unutra da mi je bilo žao što ne traje još toliko. S ekranom sam slab u zadnje vrijeme, ali uvijek mogu preporučiti svoju najdražu seriju The Wire.

■ Za neku veliku filmsku ulogu, kažete, ima vremena jer ste uglavnom potpuno posvećeni kazalištu? Ali pretpostavljam da je ne biste odbili

da se pojavi prilika?

– Ja ne volim raditi dvije stvari istovremeno. Mislim da tada ni jednu ne radim kako treba, pa je često to razlog odbijanja filmskih uloga. Kad se prilika pojavi, sigurno da ću o tome razmisliti, ali za sada se moram složiti sam sa sobom. Ima vremena. Tek mi je trideset godina.

■ Prati vas glas da nevoljko dajete intervju, je li to oduvijek tako i mijenja li se taj odnos? Jer stvarnost je ipak malo drugačija, nije da vas uopće nema u medijima?

– Za moj ukus u medijima me ima previše. Kad bi se mene pitalo, bilo bi me puno manje, ako bi me uopće i bilo. Međutim, dio mog posla je i davanje intervju. Trudim se što manje pričati o sebi. Savršeno se dobro osjećam u svojoj anonimnosti.

■ Ali zato vas nema na društvenim mrežama?

– Nema.

■ I na kraju, razgovaramo za HAK pa jedno vozačko pitanje: često ste na relaciji Zagreb - Pula? Putujete automobilom, je li vam to stres ili opuštanje? Pretpostavljam da ipak više volite bicikl...

– Nije mi vožnja stresna koliko mi dosadi. Nasreću, Pula je taman toliko udaljena od Zagreba da mi to ne stvara problem. Bicikl vozim po gradu. ✖

“ Svidio mi se diptih Safe chemistry. Autorski projekt Ksenije Zec i Petre Hrašćanec. To bih više nazvao događajem, nego predstavom, ali sam unutra vidio pravo kazalište i iskreni susret izvođača i publike